

[Foged.]

på ny at tage under overvejelse, at denne administration lempes, således at den kan ordnes ude i landet i grundforbedringsudvalgene i stedet for i København.

Baagø: Ved forskellige lejligheder har den højtærede kirkeminister givet udtryk for sin interesse for og sin kærlighed til folkekirken, ja, ministeren har endogså ved en lejlighed — jeg husker ikke hvor — talt om ønskeligheden af, at folkekirken måtte blive folkets kirke. Også med hensyn til nyttige ændringer i den bestående kirke-lovgivning har ministeren vist både foretagsomhed og initiativ. Og endelig har ministeren på forskellig måde søgt at bane vej for, at den meget følelige mangel på kirkebygninger flere steder i landet — og da i ganske særlig grad i Københavns yderkvarterer og omegn — kunne blive afhjulpet.

Jeg tror dog, at den højtærede minister vil indrømme mig, at der i den henseende er langt igen, før blot de mest presserende opgaver er løst.

Forud for det menighedsrådsvalg, der for nylig har fundet sted ud over landet, gav ministeren såvel i radioen som på anden måde udtryk for ønskeligheden af, at man lod menighedsrådsvalget blive et virkeligt valg, og at man ikke i almindelighed henfaldt til at benytte den lempeligere vej til dannelse af et menighedsråd, som menighedsrådsloven åbner adgang til, nemlig det såkaldte fredsvalg. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, når jeg herudfra slutter, at bevægelsen til at opfordre til at holde et virkeligt valg udelukkende var den, at et sådant valg kunne skabe liv omkring kirken og skabe liv i kirkefolket. Stivnetted og traditionsbundethed er den højtærede minister imod, i hvert fald hvis det bliver en hemsko for det levende livs udfoldelse. Med enkelte reservationer kan jeg — og jeg tror for øvrigt mange med mig — være enig med ministeren heri. På baggrund af denne kraftige opfordring til at afholde valg kan det kun virke forstemmende, at valgdeltagelsen så godt som alle steder blev så ringe, som den blev. Jeg har prøvet på at gøre mig nogle tanker om, hvad årsagen vel kan være, og jeg er blevet stående ved noget, som også forud for valget har været i mine tanker, når jeg beskæftigede mig med

overvejelser med hensyn til menighedsrådsinstitutionen i det hele taget.

Siden menighedsrådenes kompetence blev fastsat i loven om menighedsråd i 1922, er der sket meget lidt i i retning af udvidelse af denne kompetence. Stort set er et menighedsråds beføjelser indskrænket til, at de — hvad der også almindeligvis er menigmands opfattelse — er et blot og bart administrativt organ, som varetager kirkernes, præstegårdenes og kirkegårdenes vedligeholdelse m. v., og har indstillingsret ved præsteudnævnelser. Jeg tror, at det er her, der tiltrænges en reform. En udvidelse af menighedsrådenes beføjelser og ansvar vil uden tvivl skabe større opmærksomhed omkring disse råd og derved også omkring spørgsmålet vedrørende disses sammensætning og det valg, hvorigennem rådene skabes. Jeg vil spørge den højtærede kirkeminister, om ikke tiden for længst måtte være inde til at betro menighedsrådene større opgaver end dem, der i øjeblikket varetages af disse råd. Læg større ansvar og mere indflydelse over på disse råd. Lad dem få mulighed for at fremkomme med forslag og tilkendegivelser over for lovgivningsmagten vedrørende kirkens forhold og arbejde. De er nu engang det folkelige indslag i vor folkekirke og det led i vor kirke-lovgivning, hvor lægmands tanker og lægmands initiativ kan komme til udtryk.

Som områder, hvorpå menighedsrådene måtte kunne øve en indflydelse, og hvor de kunne påtage sig et ansvar, skal jeg blot pege på nogle enkelte. Der kunne sikkert nævnes flere. Menighedsrådene burde efter min opfattelse have til opgave at hjælpe præsten i hans arbejde og virke for kirkens åndelige liv og trivsel i sognene. Lad mig nævne den økumeniske bevægelse, der er i gang inden for mange kirkesamfund verden over, men som kun uendelig få i vor folkekirke kender ret meget til. Eller lad mig nævne et arbejde som kirkernes hjælpe-tjeneste, hjælpen til nødlidende og forfulgte kirker. Hvor mange føler mon ansvar herfor? Endelig kunne jeg nævne det arbejde, der på frivillig basis, uafhængigt af kirken, er i gang for at bringe kirkens budskab til de folkeslag, som ikke kender det, og for at hjælpe de unge kirker, der ude i verden er vokset frem som en frugt af evangeliet. Dette arbejde er jo rettelig folkekirkens